Program sprawdzający czy grupa jest podgrupą drugiej grupy oraz czy są izomorficzne

Projekt zaliczeniowy na przedmiot "Obliczeniowa Teoria Grup" w semestrze letnim 2023r. na Uniwersytecie Gdańskim.

Autorzy: Marcin Michnik, Dawid Leman, Łukasz Gładyś

Opis programu

Program został napisany w języku Python, wykorzystując komendy sprawdzające napisane w języku GAP. Pozwala on na:

- sprawdzenie czy dana grupa jest podgrupą drugiej grupy,
- sprawdzenie czy dana grupa jest izomorficzna.

Kod źródłowy generuje skrypt w języku GAP na podstawie zdefiniowanych instrukcji, a następnie zapisuje go do pliku "simulation.g". Kolejnym krokiem jest utworzenie skryptu powłoki, który uruchamia skrypt GAP oraz zapisuje wynik jego działania do pliku "gap output.txt".

Opis klas

Klasa GapFunction

Celem klasy GapFunction jest reprezentowanie funkcji w języku GAP oraz serializacja do typu str przy użyciu metody __str__(). Reprezentacja tekstowa funkcji może być zapisana do pliku oraz wykonana przy użyciu powłoki Shell. Klasa GapFunction posiada następujące pola:

- Pole name (typ str) nazwa funkcji gap
- Pole statements (typ list[str]) lista instrukcji, które zostaną wykonane wewnątrz funkcji gap.

Rys. 1.1 Kod klasy GapFunction()

Klasa ShellScript

Celem klasy ShellScript jest reprezentowanie skryptu powłoki Shell. Przechowuje ona jedynie:

Pole statements (typ list[str]) - lista instrukcji, które zostaną wykonane w powłoce Shell.

```
class ShellScript():
    def __init__(self, statements):
        self.statements = statements

    def __str__(self):
        statement_literals = "\n".join(self.statements)
        return f"""#!/bin/sh
{statement_literals}"""
```

Rys. 1.2 Kod klasy ShellScript()

Zarówno jak klasa GapFunction, ShellScript może być serializowany do reprezentacji tekstowej przy użyciu metody __str__().

Działanie programu

Początkowo losowane są dwie liczby, które zostaną użyte w dalszej części programu do określenia wielkości dwóch zdefiniowanych grup.

```
rand1 = random.randrange(2, 14, 2)
rand2 = random.randrange(2, 14, 2)
```

Rys. 1.3 Losowanie liczb parzystych od 2 do 14.

Następnie przedstawiona jest lista instrukcji *statements*, która wykonuje kolejne instrukcje języka GAP. Po zadeklarowaniu zmiennych, funkcja sprawdza czy pierwsza grupa wygenerowana na podstawie losowo wybranych liczb jest podgrupą drugiej grupy.

```
f"G := SymmetricGroup({rand1});",
  f"H := DihedralGroup(IsPermGroup, {rand2});",
    """Print("G: ", G, "\\n");""",
    """Print("H: ", H, "\\n");""",
    """if IsSubgroup(G, H) then
    Print("H is a subgroup of G.\\n");
else
    Print("H is not a subgroup of G.\\n");
fi;""",
```

Rys. 1.4 Kod sprawdzający, czy grupa H jest podgrupą grupy G.

Wynikiem działania powyższego fragmentu kodu gap jest następujący tekst:

```
G: SymmetricGroup([1..2])
H: Group([(1,2,3), (2,3)])
H is not a subgroup of G.
```

Kolejnym krokiem jest zdefiniowanie generatorów (wyłącznie jako informacja dla użytkownika) oraz sprawdzenie, czy grupy G i H są względem siebie izomorficzne.

```
# Print the generators for groups
"""G_generators := GeneratorsOfGroup(G);""",
"""H_generators := GeneratorsOfGroup(H);""",
"""Print("G_generators: ", G_generators, "\\n");""",
"""Print("H_generators: ", H_generators, "\\n");""",
# Check group Isomorphism
"""isomorphism := IsomorphismGroups(G, H);;""",
"""if isomorphism <> fail then
Print("G and H are isomorphic.\\n");
Print("Isomorphism: ", isomorphism, "\\n");
else
    Print("G and H are not isomorphic.\\n");
fi;"""
```

Rys. 1.5 Utworzenie generatorów oraz sprawdzenie czy grupy są izomorficzne.

Wyniki działania wyżej zamieszczonego kodu gdy grupy nie są izomorficzne:

```
G: SymmetricGroup( [ 1 .. 4 ] )
H: Group( [ (1,2,3,4), (2,4) ] )
H is a subgroup of G.
G_generators: [ (1,2,3,4), (1,2) ]
H_generators: [ (1,2,3,4), (2,4) ]
G and H are not isomorphic.
```

I gdy są izomorficzne:

```
G: SymmetricGroup( [ 1 .. 2 ] )
H: Group( [ (1,2) ] )
H is a subgroup of G.
G_generators: [ (1,2) ]
H_generators: [ (1,2) ]
G and H are isomorphic.
Isomorphism: GroupHomomorphismByImages( SymmetricGroup( [ 1 .. 2 ] ), Group( [ (1,2) ] ), [ (1,2) ] , [ (1,2) ] )
```

Po utworzeniu listy instrukcji *statements*, tworzony jest nowy obiekt *simulation* klasy *GapFunction*, zawierający nazwę funkcji oraz listę instrukcji do wykonania w języku GAP.

```
simulation = GapFunction("Simulate", statements)

Rys. 1.6 Objekt simulation
```

Następnie tworzony jest plik *simulation.g*, do którego zapisywana jest reprezentacja tekstowa obiektu *simulation*. Jest to skrypt, który uruchamia zadeklarowane instrukcje w języku GAP.

```
gap_file_name = "simulation.g"
with open(gap_file_name, "w") as file:
    file.write(str(simulation))
```

Rys. 1.7 Tworzenie pliku simulation.g

Na podstawie określonych instrukcji powłoki, tworzony jest obiekt *sh* klasy *ShellScript*, który jest odpowiedzialny za uruchomienie skryptu napisanego w języku GAP.

```
sh_statements = [
    "gap -r -b -q << EOI",
f"""Read("{gap_file_name}");""",
    "Simulate();",
    "EOI"
]
sh = ShellScript(sh_statements)
sh_file_name = "gap_executor.sh"
with open(sh_file_name, "w") as file:
    file.write(str(sh))
script_path = f"./{sh_file_name}"</pre>
```

Rys. 1.8 Tworzenie obiektu sh

Ostatnim krokiem jest wywołanie polecenia *subprocess.run()*, które uruchamia skrypt powłoki *gap_executor.sh*. Wynik działania skryptu jest przekierowywany do pliku "gap_output.txt".

```
with open(result_file_name, "w") as file:
    subprocess.run(["sh", script_path], stdout=file)
```

Rys. 1.9 Uruchomienie programu

Podsumowanie

Zaprezentowany kod tworzy skrypt w języku GAP, który jest uruchamiany za pomocą skryptu powłoki. Umożliwia to wykorzystanie języka GAP i zapisanie wyników do pliku tekstowego, korzystając z języka Python. Do najważniejszych operacji przeprowadzone w języku GAP należy sprawdzenie czy dana grupa jest podgrupą drugiej, a także czy podane grupy są izomorficzne.